

Padel je prvi sneg. Ptičice so tarnale in iskale hrane, ki je je bilo že težko dobiti. Mnogo jih je poginilo mraza, še več pa lakote. Tudi brezskrbnemu vrabčku je pela trda. Prišel je pred luknjo svojega starejšega znanca in milo prosil, naj se ga usmili. Ta mu je res dajal po toliko svoje hrane, da siromaček ni poginil.

Toda spomladi ga je spodil iz svojega skrivališča, rekoč: „Sedaj je ugoden čas, da si kaj pridobiš; izkušnjo imaš in moč tudi! Če hočeš sebi dobro — potrudi se!“

Deček in kavka.

Spisal *Sorin.*

zmaknil je deček nekje pozlačeno iglo. Spravil jo je v skrit predalček in jo hodil večkrat gledat.

Nekega dne pozabi iglo na mizi v vrtni lopi.

Pri sosedu so imeli privajeno kavko, ki je vse iztaknila. Priletela je tudi v lopo in zagledala na mizi lepo, bleščečo se iglo. Vzela jo je in zletela z njo na streho.

Deček-tatiček je s strahom to opazil in ugibal, kako bi dobil iglo nazaj. Brzo gre iskat košček kruha in začne klicati kavko, ki je takoj priletela k njemu — toda brez igle. Pustila jo je na strehi.

Dečka to razjezi in hoče kavko udariti s palico. Oče, ki se je v tem hipu prikazal na vratih, vpraša dečka, kaj mu je živalca naredila. Deček pove, da mu je vzela pozlačeno iglo.

„Kje si pa dobil ti iglo?“ vpraša oče.

Tatiček je zardel in molčal. Oče pa je precej uganil, kaj je vzrok zadregi.

„Tako!“ reče oče, „kaznovati hočeš neumno žival, ki ne ve, kaj je tatvina? Kakšno kazen zaslužiš šele ti!“ — Oče je poklical dečka v sobo, kjer je tatič prejel zaslužen plačilo.

